

Bindokuzyüzseksenbir yılının sonbaharıydı. O zamanlar Bostancı-Adalar vapur iskelesine bakan eski mendirekte yazın midye toplanıp yüzülürdü. İskelenin arkasında denizle demiryolu arasında uzanan boş toprak bir alan bulunurdu. Güzel havalarda orada çocuklar oynasır, gençler söyleşip eylesirdi. Akşamüzeri üç arkadaş orada geziniyorduk. Kıyıda bir kayanın üzerinde oturmuş yakasında TÜRKİŞ'in ya da DİSK'in rozeti bulunan biri oturuyordu. Solunda adalar; sağında toprak alandan gelen hoş uğultular; ardında Maltepe'den İzmit'e uzanan İstanbul parçası; önünde batmaya meyillenmiş bir güneş; yanı başında biri boş devrilmiş, biri yarılanmış üç Mutuk ya da Güzel Marmara şişesi. Sigara işareti yapıp istedi. Çıkardık verdik. Bir de ateş istedi. Çakmağı uzattık; aldı. Başladı bir şeyler söylemeye. Pek anlaşılıyordu. Biraz gayretle bir günde kaç namaz kılındığını sorduğu fark edildi. Cevap kolay: Beş. Söyleme uğraşını burada bitirmedi. Sözcükler ağzında yuvarlanarak, sıkça takılıp yeni baştan başlamak üzere namazları sayıyordu: Sabah... Sabah-öğle... Sabah... Sabah-öğle-ikindi... Sabah-ikindi... Bir ara "akşam"a gelebildi. Durakladı. Yeniden başlayacağı sanıldı. Hâlbuki yeni bir şey sormaya çalışıyordu. Zar zor anlaşıldı: "neden diğer vakitlerden farklı olarak akşam namazı, ne zaman kılınacağını gösteren zamandan önce kılınır?" Soruyu sordukdan sonra sigarayı yakıp çakmağı iade etti ve daldı gitti. Doğru mudur, nedendir diye araştırdık. Doğruymuş. Kıyamet akşamüzeri kopacakmış. Güneş batmak üzere olduğu yerden yeniden yükselecekmiş. Kıyametten önce son namaz kılınmış olsun diye akşamları günbatımından hemen önce hızlı hızlı kılınırmış. Görüldü ki arkasında apartmanlaşmadan gecekondulaşmaya uzanan kent, önünde batmak üzere olan güneş, birkaç yıldır olanları gerisinde bırakmış, ilerisinde kopacak kıyametten başka bir şey kalmamış biçimde orada oturur ve ateş verenlere sırrını söylemiş.